

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Christelige Taler

Citation: Kierkegaard, Søren: "Christelige Taler", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 10*, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2004 , s. 7. Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-ct-txt-shoot-id1f33cd06-f4dc-4c16-91ad-bf342bdb2aed.pdf> (tilgået 30. april 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 10

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. [Læs CC0-erklæringen](#)

V

Formastelighedens Bekymring

Ingen kan lægge en Alen til sin Væxt – efter alt saadant søge Hedningene

*D*enne Bekymring har Lilien og Fuglen ikke; thi hverken Lilien eller Fuglen ere formastelige. Det er nemlig ikke med Formastelighed som det var med Armod og Overflod, Ringhed og Høihed. Der var det, for at nævne et Enkelt, det Opgivne at være i Armod, Opgaven at være i Armod uden Armodens Bekymring. Men ikke saaledes her, at det skulde være det Opgivne, at man nu engang var formastelig, og Opgaven, at være formastelig uden Formastelighedens Bekymring. Nei, her er der intet Opgivet, Opgaven er, ikke at være formastelig; og det er den eneste Maade, paa hvilken man kan være uden Formastelighedens Bekymring. Armod og Overflod, Ringhed og Høihed er nemlig det i sig selv Ligegyldige, det Uskyldige, Det, som man ikke har givet sig selv eller gjort sig selv til, Det, der, christeligt, hverken gjør fra eller til. Derfor begynder Talen først ved Bekymringen; den taler ikke mod Armod eller Overflod, eller Ringhed eller Høihed, men mod Bekymringen. Anderledes med det at være formastelig; det befindes aldrig Nogen uforskyldt at være, og derfor retter Talen sig just derimod, og ikke saa meget mod Bekymringen. Ja, dersom det var muligt, dette Umulige, at tage Bekymringen bort uden at tage Formasteligheden bort, saa vilde Talen ingenlunde dette, her skal Bekymringen netop være som Forbandelsen over den Formastelige.

Men Lilien og Fuglen har ikke denne Bekymring. Om en enkelt Lilie, rank i Skuddet, skyder op til næsten menneskelig Høide – den begjærer ikke hverken at lægge en Alen eller en Tomme til sin Væxt, den begjærer ikke det Mindste mere. Der er og heller intet Formasteligt i denne dens Høide sammenlignet med de andre Lilier, som ikke begjære den – *det* vilde jo være det Formastelige. At Guld-Spurven har al den Stads paa, medens Graa-Spurven er fattig paaklædt, deri er der intet Formasteligt af Guld-Spurven; og Graa-Spurven begjærer den ikke – *det* vilde jo være det Formastelige. Og naar Fuglen styrter sig ned fra den svimlende Høide, deri er intet Formasteligt, den frister ei heller Gud – der er jo ogsaa Den, som bærer den sikkert end om alle Engle bare den, at den ikke skal støde sin Fod paa nogen Steen. Om Fuglen end seer saa grant, at den seer Græsset groe, deri er intet Formasteligt, den trænger sig med sit skarpe Syn ikke ind i det Forbudne, ei heller naar den seer klart i Nattens Mørke; thi det er ikke ved utiladelige Midler. Og er Fuglen end uvidende om Gud, deri er der ingen Formastelighed; thi den er uskyldigt uvidende, ikke aandløst uvidende.

Altsaa hverken Fuglen eller Lilien forskyldte nogen Formastelighed, og ere selvfølgelig uden Formastelighedens Bekymring. Hvoraf kommer nu det? Det kommer deraf, at Fuglen og Lilien *bestandigt vil som Gud vil og bestandigt gjør som Gud vil*. – Fordi Fuglen bestandigt vil som Gud vil og bestandigt gjør som Gud vil, derfor nyder den uden Bekymring hele sin Frihed. Og naar den saa, ligesom den bedst flyver i Luften, faaer det Indfald, at den kunde have Lyst til at sætte sig ned, sætter den sig ned paa en Green, og saa, ja det er besynderligt, saa var det netop Det, Gud vilde den skulde gjøre. Og naar den saa en Morgen, idet den vaagner, bliver enig med sig selv »idag maa Du reise«, saa reiser den de mange, mange hundrede Mile, og saa, ja det er besynderligt, saa var det netop Det, Gud vilde den skulde gjøre. Om Storcken end nok saa tidt reiser den lange Vei hen og den lange Vei tilbage, den gjør det aldrig anderledes end som den netop den Gang gjør det, den veed ingen anden Vei, end netop den, ad hvilken den den Gang reiser; den tager intet Mærke paa Veien for næste Gangs Skyld, intet Kjende paa Tiden for næste Gangs Skyld; den overveier Intet forud, og Intet bagefter. Men naar den saa en Morgen vaagner, saa reiser den samme Morgen – og saa var det netop hvad Gud vilde den skulde gjøre. O, et Menneske bruger gjerne lang Overveielse og Forberedelse til en Reise, og dog sjeldent maaskee har nogensinde Nogen tiltraadt en Reise, saa sikker paa, at denne Reise var Guds Villie, som Fuglen, naar den reiser. Til Lykke da Du flygtige Reisende, hvis Du ellers behøver at man ønsker saaledes for Dig! Man har misundt Dig, misundt Dig Din lette Befordring gennem Luften: skulde jeg misunde Dig, saa vilde jeg misunde Dig den Sikkerhed, med hvilken Du altid gjør netop Det, som er Guds Villie med Dig! Det er sandt, Du har i Henseende til Udkommet kun fra Haanden i Munden, o, men saa har Du igjen endnu kortere fra Tanke til Udførelse, fra Beslutning til Afgjørelse. Deraf vel Din uforklarlige Sikkerhed, Du er lykkelig forhindret i at kunne være formastelig. – Fordi Lilien bestandigt vil som Gud vil og bestandigt gjør som Gud vil, derfor nyder den saa uden Bekymring sin lykkelige Tilværelse: at være deilig uden den Viden, som vanhelder Deiligheden. Og naar det saa synes den, at den har staaet længe nok og seet ud som et Spektakel, saa kaster den en Dag alt Overtøiet af sig, og staaer nu i hele sin Deilighed, og saa, ja det er besynderligt, saa var det netop Det, Gud vilde den skulde gjøre. Det falder aldrig Lilien ind at ville have sin Pynt paa til nogen anden Tid eller Dag, end netop naar Gud vil. – Og fordi dette er

saaledes med Lilien og Fuglen, derfor er det som maatte Gud, hvis han skulde tale om dem, sige »Lilien og Fuglen er dog de Børn, som jeg har meest Glæde af, og som ere lettest at opdrage; i dem er der ret en god Natur, og med dem aldrig nogen Uartighed; de ville bestandigt kun hvad jeg vil, og gjøre bestandigt kun hvad jeg vil; af dem har jeg idel Fornøielse.« Og han behøver ikke at føie til som ellers Forældre gjøre det: »lad det være sagt i en god Tid.«

Men hvorledes er nu Fuglen og Lilien Læremesteren? Det er dog vel let at see. At hverken Fuglen eller Lilien tillade sig det mindste Formastelige, er vist nok: saa vær Du som Lilien og Fuglen. Thi Fuglen og Lilien i Forholdet til Gud er liig Barnet i den spæde Alder, hvor det endnu er saa godt som Eet med Moderen. Men naar saa Barnet er blevet større, om det end er i Forældrenes Huus, dem nok saa nær, aldrig ude af deres Øine: der er dog en uendelig Afstand mellem det og Forældrene; og i denne Afstand ligger Muligheden af at kunne formaste sig. Om Moderen griber Barnet, om hun omslutter det i sine Arme for i sin Nærhed ganske at sikkre det mod enhver Fare: det er dog i Muligheden af at kunne formaste sig uendeligt langt borte fra hende. Det er en uhyre Afstand, en uhyre Fjernhed. Thi ikke sandt, ogsaa Den lever jo i det Fjerne, der lever paa sit gamle Sted, men fjernt fra sit eneste Ønske: og saaledes er ogsaa Barnet, skjøndt hjemme hos Forældrene, i det Fjerne ved denne Mulighed af at kunne formaste sig. Og saaledes er Mennesket i Muligheden af at kunne formaste sig uendelig fjernt fra Gud i hvem han dog lever, røres og er. Men kommer han saa igjen fra denne Fjernhed og i denne Fjernhed Gud nogensinde lige saa nær, som Fuglen og Lilien er ved bestandigt kun at ville og at gjøre som Gud vil, saa er han blevet en Christen.

Den Christne har ikke denne Bekymring. Dog hvad er Formastelighed; thi det er jo derom vi tale, om ikke at være formastelig. Hvad Formastelighed er, det er, hvilke dens enkelte Ytringer ere, ville vi bedst lære at kjende naar vi tale om Hedningene, der jo have denne Bekymring. Men foreløbigt maa vi ogsaa vide, hvad Formastelighed er, for at see, at den Christne ikke er formastelig, eller at han, just ved aldrig at formaste sig, end ikke i det Mindste, er Christen. Formastelighed betræffer væsentligen et Menneskes Forhold til Gud; og derfor er det ligegyldigt, om et Menneske formaster sig i det Mindste eller i det Største, thi selv den mindste Formastelse er det Største, er mod Gud. Formastelighed er væsentligen mod Gud, det er kun en herefter dannet, en afledet men rigtig Sprogbrug at tale om, at et Barn formaster sig mod Forældre, en Undersaat mod Kongen, en Discipel mod Læreren. Mellem Gud og Menneske er der Uendelighedens evig væsentlige Forskjel; og naar denne Forskjel paa nogen Maade trædes end det Mindste for nær, saa har vi Formasteligheden. Formastelighed er derfor enten paa en forbuden, en oprørsk, en ugudelig Maade at ville have Guds Hjælp, eller paa en forbuden, en oprørsk, en ugudelig Maade at ville undvære Guds Hjælp.

Derfor er det først og fremmest Formastelighed, aandløst at være uvidende om, hvorledes et Menneske i ethvert Øieblik behøver Guds Hjælp, at han uden Gud er Intet. Saaledes leve maaskee mange Mennesker, fortabte i Verdslighed og Sandselighed. De mene at forstaae Livet og sig selv, dog have de ganske udeladt Gud; men de ere sikkre nok, de ere ganske som de Andre – de ere om man saa tør sige falske Eftertryk; thi ethvert Menneske er fra Guds Haand en Original-Udgave. Vilde man nu beskyldte dem for, at de formaste sig mod Gud, da vilde de vel svare »det er saamænd aldrig faldet os ind.« Men just dette er Formasteligheden, at det aldrig er faldet dem ind – at tænke paa Gud; eller hvis de engang i deres Ungdom have været holdte til at tænke paa Skaberen, dette er Formasteligheden, at de siden ganske have glemt ham – værre end Dyret, thi Dyret har Intet *glemt*.

Men den Christne veed, at det at trænge til Gud er Menneskets Fuldkommenhed. Saaledes er den Christne een Gang for alle opmærksom paa Gud, og frelst fra den Formastelighed, der kunde kaldes den ugudelige Uopmærksomhed. Den Christne er ikke opmærksom paa Gud en enkelt Gang i sit Liv, ved store Begivenheder og deslige, nei, han er i daglig Varagtighed opmærksom paa, at han intet Øieblik kan undvære Gud. Saaledes er den Christne vaagen, hvad hverken den uskyldigt uvidende Fugl er, eller den aandløst Uvidende; han er vaagen, vaagnet til Gud.

Den Christne vaager, og han vaager uafsladeligt paa Guds Villie, han *begjer blot at nøies med Guds Naade*; han forlanger ikke at hjælpe sig selv, men beder om Guds Naade; han forlanger heller ikke, at Gud skal hjælpe ham anderledes end Gud vil, han beder kun at nøies med hans Naade. Den Christne har slet ingen Egenvillie; han overgiver sig paa Naade og Unaade. Men i Forhold til Guds Naade har han saa igjen ingen Egenvillie, han nøies med Guds Naade. Han tager Alt af Guds Naade – ogsaa Naaden; han forstaaer, at han end ikke kan undvære Guds Naade for at bede ham om hans Naade. Saa svækket er den Christne i Henseende til Egenvillie, at han i Forhold til Guds Naade er svagere end Fuglen i Forhold til Driften, der ganske har den i sin Magt, er svagere end Fuglen er stærk i Forhold til Driften, der er dens Magt.

Men saa er den Christne dog i Grunden endnu længere end Fuglen fra Formastelighed mod Gud? Ja, det er han ogsaa, uagtet han i Muligheden af at kunne formaste sig var som uendeligt langt nærmere derved end Fuglen. Dog derfor maa den Christne ogsaa langsomt *lære*, hvad Fuglen ikke behøver, der har let nok ved bestandigt kun at ville som Gud vil. Den Christne maa lære at nøies med Guds Naade, hvortil stundom en Satans-Engel kan gjøres fornøden, for at slaae ham paa Munden, at han ikke skal hovmode sig. Thi først maa han lære at nøies med Guds Naade; men naar han da er i Gang med at lære dette, saa kommer den sidste

Vanskelighed. Det nemlig, at nøies med Guds Naade, hvad der ved første Øiekast seer saa ydmygende og fattigt ud, det er jo dog det Høieste og Saligste – eller gives noget høiere Gode end Guds Naade! Derfor maa han lære ikke at hovmode sig, ikke at formaste sig af – at nøies med Guds Naade.

Saaledes er den Christne, oplært fra Grunden af, langt fjernere fra Formastelighed mod Gud end Fuglen – hvor skulde det ogsaa være muligt at kunne ville formaste sig mod Den, hvis Villie er Naade; men kun den Christne veed, at Guds Villie er Naade, Fuglen veed i det Høieste, at hans Villie er hans Villie. Den Christne er langt fjernere fra Formasteligheden, og just saaledes Gud langt nærmere end Fuglen. At der er en Gud i Himlene, uden hvis Villie ingen Spurv falder til Jorden, det angaaer ogsaa Spurven; men at der er en naadig Gud i Himmelen, det angaaer kun den Christne. Fuglen holder sig nær til Gud ved at ville som han vil; men den Christne holder sig endnu nærmere til ham ved at holde sig til hans – Naade: ligesom det ældre men lydige Barn, der vil tækkes Forældrene, i endnu inderligere Forstand har og er til for Forældrenes Kjerlighed end det spæde Barn, der er Eet med Moderen. Fuglen er i sin Trang Gud saa nær som mulig, den kan slet ikke undvære ham; den Christne er endnu mere trængende, han veed, at han ikke kan undvære ham. Fuglen er Gud saa nær som mulig, den kan slet ikke undvære ham; den Christne er ham endnu nærmere, han kan ikke undvære – hans Naade. Gud omslutter overalt Fuglen, men dog holder han sig tilbage; for den Christne aabner han sig, og hans Naade omslutter overalt den Christne, som i Intet formaster sig, som ikke vil Andet end hans Naade, og aldrig vil Andet end hans Naade. Saaledes omslutter i salig Nærhed Guds Naade den Christne, og holder enhver, enhver den svageste Yttring af Formastelse borte. »Hans Naade kommer den Christne i Forkjøbet« (Ps. 59, 11.), at han maa ville nøies med Guds Naade, og »følger efter« (Ps. 23, 6.), at han ikke forgjebes maa have villet, og saligt aldrig fortryde, at han nøiedes med Guds Naade.

Men Hedningen har denne Bekymring; thi Hedenskab er ret egentligen Formastelighed og Oprør mod Gud.

Først og fremmest nævne vi da *Aandsløshedens* Formastelighed i at være uvidende om Gud, denne Formastelighed, som egentligen kun forekommer i Christenheden. Vel muligt, at en saadan Hedning, fortabt i Verdslighed og Sandselighed, just mener at være uden Bekymring, især da uden de mange unyttige, som den Gudfrygtige gjør sig. Men det er ikke sandt. Det er nemlig vel sandt, at han er uden hine Bekymringer, som den Gudfrygtige gjør sig, og hvoraf han har Nytte baade for dette Liv og for det tilkommende; men det er ikke sandt, at Hedningen i sin dorske Tryghed er uden Bekymring. Han er tværtimod just i *Angestens* Vold, angst for at leve – og angst for at døe. Hver Gang en eller anden Begivenhed eller dens Forventning river ham ud af hans Dyre-Forvandling, saa vaagner Angesten, som boer inderst inde, og kaster ham i Fortvivlelsen, i hvilken han dog var.

Det Formastelige er altsaa aandløs Uvidenhed om Gud. Paa en saadan Hedning passer hvad der i Parabelen fortælles om Viingaardsmændene, der tilvendte sig Viingarden og lode som var Eieren ikke til; og forsaavidt han er oplært i Christendom, passer det ogsaa paa ham hvad der fortælles, at de sagde »lader os slaae Sønnen ihjel, saa er Viingarden vor«. Ethvert Menneskes Liv er Guds Eiendom, Mennesket hans Livegne. Men slaae Gud ihjel kan man nu ikke, vel derimod, som man siger, slaae Tanken om ham ihjel; og den aandløst Uvidende han har engang været vidende, han har altsaa, som man ogsaa med særligt Eftertryk siger det, skilt sig af med denne Tanke, dræbt den. Naar man saa har faaet Tanken om Gud ihjelslaaet, enhver Følelse og Stemning, der som hans Sendebud vil minde om ham, saa lever man hen, som var man sin egen Herre, selv sin Lykkes Smed, selv Den der maa sørge for Alt, men ogsaa Den, hvem Alt tilkommer, det er, man besviger Gud for hans Tilkommende. Er dette ikke ogsaa at ville lægge en Alen til sin Væxt: ved at faae Eiermanden slaaet ihjel eller Tanken om ham, selv at blive Eiermanden, blive Herre – istedetfor Livegne! I aandløs Uvidenhed om Gud og i forfængelig Viden om Verden synker saa Hedningen under Dyret. At dræbe Gud er det rædsomste Selvmord, ganske at glemme Gud et Menneskes dybeste Fald, saa dybt kan Dyret ikke falde.

Den anden Form af Formastelighed er den, der paa en forbuden, en oprørsk, en ugudelig Maade vil undvære Gud. Dette er *Vantroen*. Vantro er ikke aandløs Uvidenhed, Vantro vil negte Gud, saa den altsaa paa en Maade har med Gud at gjøre.

Vel siger maaskee en saadan Hedning, at han er uden Bekymring. Men det er ikke saaledes, som det da overhovedet er umuligt at være formastelig og saa at være uden Formastelighedens Bekymring. Hvor meget han hærder sig, inderst inde bærer han dog Mærket af, at Gud er den Stærkeste, Mærket af, at han vil have Gud mod sig. Halter den Gudfrygtige efter at have stridt med Gud: sandeligen, den Vantro, han er inderst inde tilintetgjort. Og hans Bekymring er just at lægge en Alen til sin Væxt; thi det var jo rigtignok en uhyre Alen at lægge til sin Væxt, om et Menneske formaaede lige overfor Gud at negte Gud, eller om det vel endog skulde forholde sig saaledes, at det er Gud, der trænger til Mennesket, maaskee, som disse Tidens Viisdom have forstaaet det (hvis det ellers lader sig forstaae), for at forstaae sig selv. Men er det vist, at der ingen Velsignelse er ved, som der ingen Hævd vindes paa røvet Gods: saa har ogsaa den Formastelige Bekymringen, har den hvert Øieblik, at Gud skal tage Alt fra ham. Og er det let at arbeide, naar man har Gud til Hjælp, saa er det sandeligen det tungeste Arbeide, man kan paalægge sig selv, det Arbeide: at ville undvære Gud.

Derfor er Hedningen ganske egentligen i Angestens Vold; thi han veed egentligen aldrig ret, i hvis Vold han er – er det ikke angestfuldt! Skjøndt vantro, veed han neppe, om han er i Vantroens eller i Overtroens Vold; og sandeligen, det er meget vanskeligt selv for en Anden at vide det. Forladt af Gud, som han vil negte, overvældet af Gud, som han vil undvære, er han, uden Tilhold baade hos Gud og hos sig selv (thi et Menneske kan ikke have Tilhold hos sig selv uden Guds Medhold), i onde Magters Vold, en Bold for Vantro og Overtro. Saaledes omtumledes ingen Fugl, end ikke i det rædsomste Uveir!

Endeligen er dette en Form af Formastelighed: paa en forbuden, en oprørsk, en ugudelig Maade at ville have Guds Hjælp. Det er *Overtro*.

Saa vil den formastelige Hedning afsindigt lægge en Alen til sin Væxt, vil i Afsindighed det Negtede, vil i blind Tillid vove det Dumdristige, styrte sig ned fra Templets Tinde – og hvad der er det endnu mere Formastelige, han vil, at Gud skal hjælpe ham dertil. Saa vil han, mere og mere hengivende sig til dette usalige Spil, ved utilladelige Midler gennemtrænge det Forbudne, opdage det Skjulte, see det Tilkommende; han vil maaskee, som hiin Simon, om hvem Skriften taler, afsindigt for Penge købe den Hellig-Aand, eller ved den Hellig-Aands Hjælp skaffe sig Penge. Han vil maaskee paatrænge sig Gud, paatrænge Gud sin Hjælp og Bistand, vil gjøre sig selv til hvad Guds Kald kun kan gjøre et Menneske til – han, den Ukaldede. Thi den Vantro vil formasteligt undvære Gud, vil ikke lade sig hjælpe af Gud, og formasteligt lade Gud det vide; men den Overtroiske vil, at Gud skal tjene ham. Hvad er det nemlig Andet, selv om den Overtroiske siger, at det er Guds Hjælp han vil have – naar han vilkaarligt vil have den, hvad er det Andet, end at ville, at Gud skal tjene ham! I Sandhed, det var ogsaa at lægge en Alen til sin Væxt, naar Mennesket drev det til at være noget saa Overordentligt, at han havde Gud til Tjener. – Men Gud lader sig ikke spotte; hvor har derfor vel Bekymring og Angest, og den blege Frygt, og den rædsomme Gysen mere hjemme end i Overtroens skumle Rige! Denne Angest kjendte ingen Fugl, ikke den angestfuldt opskrækkede.

Saaledes med den formastelige Hedning. Han vil ikke som Gud vil (liig Fuglen); endnu mindre vil han nøies med Guds Naade (liig den Christne); »over ham bliver Guds Vrede.« Har Fuglen end ikke Guds Naade, hvad kun den Christne har, sandeligen, den har heller ikke hans Vrede, hvad kun Hedningen har. Hvor langt Fuglen end flyver, den taber aldrig sit Forhold til Gud; men hvor langt skulde vel Hedningen flye, og hvor langt han end flyede, det var forgjeves for at undflye Guds Vrede; hvor langt han end flyede, dersom han ikke flyede til Naaden, Guds Vrede omslutter ham allevegne. Og skal der være Angest og Trængsel over hver Den, som gjør det Onde, da først og fremmest over den Formastelige. Thi som Naaden kommer ved Gud over hver Den, der som Christen nærmer sig til ham: saa kommer Angesten ved ham selv over hver Den, som formasteligt unddrager sig Gud, eller formasteligt nærmer sig ham.

Lad os saa til Slutning tænke paa Fuglen, der var med i Evangeliet, og skal være med i Talen. Der være da Glæde paa Jorden over Lilien og Fuglen, der vil som Gud vil og gjør som Gud vil; i Himlen er der Glæde over den Christne, som nøies med Guds Naade; men Angest er baade her og hisset over Hedningen, som formaster sig! Saa langt nærmere end Fuglen som den Christne er, saa langt fjernere end Fuglen er Hedningen fra Gud. Den største Afstand, større end fra den fjerneste Stjerne til Jorden, større end at menneskelig Konst kan udmaale den, er: fra Guds Naade til Guds Vrede, fra den Christne til Hedningen, fra saligt at være frelst hos Naaden til »en evig Fortabelse fra Herrens Ansigt,« fra at see Gud til fra Afgrunden at see at man har tabt Gud; det vilde være en intetsigende Spøg, om man for Alvor vilde bruge Fuglens Stilling som hjælpende til at udmaale denne Afstand. Ene med Fuglen kan den Christne bruge den som Mærke, men er Afstanden: Christen – Hedning, saa bestemmer Fuglen Intet; thi her er ikke Tale om Armod og Overflod, om Ringhed og Høihed, men om Formastelighed.